

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ'ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. θ'17- 31)

18 Μαρτίου 2018

«... εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι...»

Τὴν Δ' Κυριακὴ τῶν νηστειῶν ἢ ἀλλιῶς Κυριακὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, ἀκούμε τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς θεραπείας τοῦ σεληνιασμένου νέου. Ἡ Ἐκκλησία μας δὲν εἶναι τυχαία ποὺ στο μέσο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τοποθέτησε αὐτὴ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀφοῦ κύριο σκοπὸ ἔχει νὰ μας υπενθυμίσει τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς αμαρτίας, πάντοτε ὅμως με τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου μας.

Στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἀδελφοί μας, παρατηροῦμε με ἰδιαίτερη συμπάθεια τὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐνὸς πατέρα νὰ ἀποκτήσει καὶ πάλι τὴν υγεία ὁ γιος τοῦ, ὁ ὁποῖος ταλαιπωρεῖται ἀπὸ τὰ δαιμόνια. Ἀναμφίβολα κάθε γονιός, μπροστὰ στὴν ἀσθένεια καὶ τὴν ταλαιπωρία τοῦ παιδιοῦ τοῦ, ἀπευθύνεται στους καλύτερους ἰατροὺς, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸν πόνο τὸ τέκνο τοῦ. Ἐτσι καὶ ὁ πατέρας τῆς παραβολῆς μας σήμερα, με ἀπόγνωση ζήτησε ἀρχικὰ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ τὴν ἴαση τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο. Καὶ οἱ μαθητὲς, σκεπτόμενοι πὼς δίπλα ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ Διδάσκαλο τοὺς θὰ εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ ἀνταπεξέλθουν, προσπάθησαν γι' αὐτὸ, ὅμως μάταια. Στὴ συνέχεια, ὁ πατέρας ζητᾷ τὴν ἴαση ἀπὸ τὸν Κύριο μας, ὅπου με πονεμένη τὴν καρδιά ὁμολογεῖ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ, ὅταν καταληφθεῖ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλο, πέφτει κάτω, αφρίζει, τρίζει τὰ δόντια τοῦ καὶ χλομιάζει. Ταυτόχρονα, ὅμως, ὁμολογεῖ ὅτι ζήτησε ἤδη τὴ βοήθεια ἀπὸ τοὺς μαθητὲς Του, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ κάνουν οτιδήποτε. Ὁ Κύριος μας, ὅμως, ἀμέσως ἀπογοητεύεται, γιὰτὶ βλέπει ὅτι ἡ φλόγα

της πίστης τους δεν είναι αναμμένη, ότι η ψυχή δεν ζητά την πραγματική αλήθεια και αμέσως λέει: «Ω γενεά άπιστη, έως πότε θα είμαι μαζί σας, έως πότε θα σας ανέχομαι; Φέρτε το παιδί σε εμένα».

Όταν το παιδί πλησίασε τον Κύριο αμέσως το ακάθαρο πνεύμα το συντάραξε και το έριξε κάτω στη γη, με αποτέλεσμα να αφρίζει και να κυλιέται. Βλέποντας αυτή την κατάσταση ο Κύριος απευθύνθηκε προς τον πατέρα του νέου εκφράζοντας την απορία: «Από πότε συνέβηκε αυτό στο παιδί;». Ο πατέρας αποκρίθηκε ότι ταλαιπωρείται το παιδί του από την παιδική του ηλικία και δεν ήταν μάλιστα λίγες οι φορές που το πονηρό πνεύμα τον έριξε στη φωτιά ή στα νερά για να τον σκοτώσει. Γι' αυτό ζητούσε την ευσπλαχνία του Κυρίου ο πατέρας.

Ο Κύριος τότε αναφέρθηκε στη δύναμη της πίστης και είπε στον πατέρα του νέου ότι όλα είναι δυνατά και κατορθωτά με βασική προϋπόθεση την ενδυνάμωση της πίστης. Τότε ο δυστυχής πατέρας αμέσως ομολόγησε την απιστία του και ζήτησε τη βοήθεια του Κυρίου. Έτσι, ο Κύριος, μόλις είδε τον κόσμο να αυξάνεται και να συγκεντρώνεται γύρω του, επέπληξε το ακάθαρο πνεύμα λέγοντας «Το άλαλο και κωφό πνεύμα, εγώ σε διατάσσω βγες από αυτόν και μη μπεις ποτέ πλέον μέσα του». Το πονηρό πνεύμα φώναξε και ταρακούνησε δυνατά τον νέο και αφού βγήκε από μέσα του, αμέσως το παιδί έπεσε κάτω και φαινόταν σαν νεκρός, τόσο που ο κόσμος γύρω του έλεγε ότι είχε πεθάνει. Όμως ο Χριστός ως σπλαχνικός πατέρας που σκύβει στα προβλήματα μας, έπιασε τον νέο από το χέρι και τον σήκωσε όρθιο.

Όταν ο Κύριος πήγε στο σπίτι οι μαθητές του τον ρώτησαν γεμάτοι απορία «Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να βγάλουμε το πονηρό πνεύμα;» Ο Κύριος τους αποκρίθηκε ότι ο μόνος τρόπος για να απομακρυνθούν τα πνεύματα είναι μέσω της προσευχής και της νηστείας.»

Η απόκριση του Χριστού προς τους μαθητές του μας απαντάει αυτόματα και στα δικά μας προσωπικά ερωτήματα, όπως για παράδειγμα «Γιατί υποφέρουμε από ασθένειες; Πώς μπορούμε να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες της ζωής μας; Πώς θα πρέπει να διδάσκουμε τα παιδιά μας;» Και απάντηση σε όλα είναι η νηστεία και η προσευχή. Μόνο η προσευχή μπορεί να ενισχύσει την πίστη μας και μόνο η νηστεία μπορεί να νικήσει τις αδυναμίες μας, αντίθετα η αμαρτία μάς απομακρύνει από τον Θεό και επιτρέπει στον πονηρό να κυριεύσει όχι μόνο την ψυχή αλλά και το σώμα μας. Επίσης, η στάση του πατέρα θα πρέπει να μας διδάξει πολλά, γιατί με ταπείνωση στην καρδιά ζήτησε τη βοήθεια του Κυρίου. Με μια τέτοια ταπείνωση οφείλουμε και εμείς να παρακαλούμε το Θεό να μας χαρίζει τη σωτηρία του σώματος και της ψυχής μας. Ας συντονιστούμε και εμείς με το Θεό αυτές τις μέρες μέσα από τη νηστεία και την προσευχή μας. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να βιώσουμε και συναισθανθούμε την πορεία προς τον Γολγοθά και τέλος να γευθούμε την Ανάσταση, αφού η πίστη μας έχει ενδυναμωθεί και θα μπορεί να ξεδιπλωθεί μπροστά της η μεγαλοσύνη Εκείνου.

Μιχαέλα Παύλου Γουμενιούκ
Γραμματέας Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας